

skrevet, at Skilsmisse, uden for Hors Sag, er Ægteskabsbrud? Nej! Staar det da ikke skrevet, at hvo, som ægter en fraskilt, er Ægteskabsbryder? Nej og atter nej! Mesteren taler aldeles ikke om Ægteskabet og endnu mindre om dets Uløselighed. Det var ikke hans Sag at lægge Aag paa Menneskers Skuldre; han kom for at løse Lænker. — Men om hvad taler han da i disse korte Sætninger? Om *Kvindens* Menneskeret og *imod* den oprørende Behandling af Kvinden som en Ting, man kan tage og fornøje sig ved saalænge det lyster en af »Skabningens Herrer« og saa kaste fra sig, naar han kedes ved den.

Dersom man havde spurgt Herren: »se, her er et Par, Mand og Hustru. Deres Samliv er et Helvede for dem begge; de vil helst gaa hver sine Veje, hvad siger nu Du?» saa véd jeg ikke, hvad Herren vilde have svaret; men jeg véd, at han ikke i sin Bjærgprædiken har svaret paa dette Spørgsmaal. Det kunde nemlig slet ikke opstaa, for Manden vilde — inden det var kommet saa vidt — ganske simpelt *med Loven i Haand* have gjort kort Proces og jaget sin Hustru paa Porten.

Det er imod denne Lov i Mandens Haand, at Vorherre taler, og hans Ord falder som Hammerslag.

»Alle I stolte Lovens Mænd!« — saa klinger hans Ord i deres Øren — »I vandrer med oprejst Pande, retfærdige og uangribelige, og dog er I Forbrydere til Hobe, skyldige under Ægteskabsbryderens Dom: Døden. Thi jeg siger Eder, at hvo som med Loven i Haand (det virkelige Ægteskabsbrud undtaget) jager sin Hustru fra sig, skal bære hele Brøden, og hvo som ægter en saadan bortjaget er Ægteskabsbryder, for hun — den bortjagne — er Hustru. Med Vold er hun fjernet; men ingen Voldsmagt kan berøve hende hendes Ret.«

Hvor er de ikke mægtige, disse Linier i Jesu Bjærgprædiken! — disse Linier, der tager Kampen op — saa at sige — med en Verdensorden, hævdvunden gennem Aartusinder, og grundlægger en ny. Der stiger et Billede frem for min Sjæl, idet jeg læser dem: Jeg ser en Kvinde ligge i Støvet og en Mand sætte sin Fod paa hendes Nakke. Jeg ser en Mand nærme sig. Der er guddommelig Højhed over hans Skikkelse og Harmen i hans Aasyn. Han tager Kvinden